

РЕШЕНИЕ

№ 4020

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3076** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от З. В. К., против Решение № ПИ-49/04.02.2020 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане, изх. № С200022-137-0000462/22.01.2020 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция. С разпореждането е отказано отписване по давност на публични задължения, в общ размер на 1 725, 09 лева (главница и лихви), според таблицата от разпореждането.

Подателят на жалбата се явява и: я поддържа; не оспорва представените от ответника и съставляващи административната преписка писмени доказателства, и не ангажира други такива. Жалбата съдържа твърдения за неправилност и незаконосъобразност на решението, с възражение за изтекла към 31.12.2019 г. 5-годишна погасителна давност. Не претендира възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът - директор на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, твърдейки законосъобразност и правилност на решението и на потвърденото с него разпореждане. Не представя други писмени доказателства, включително такива, оборващи жалбоподателските възражения за невръчване на поканата за доброволно изпълнение и на Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552/16.12.2019 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи административната преписка, и като взе предвид доводите на страните, приема

следното.

С оспорваното решение (л. 8 от делото) териториалният директор на НАП – С. е оставил без уважение жалбата от З. В. К., срещу Разпореждане, изх. № С200022-137-0000462/22.01.2020 г. (л. 14), с което по нейно възражение (л. 16) за изтекла погасителна давност публичен изпълнител е отказал да прекрати принудителното събиране на установени по изп. дело №[ЕИК]/2019 г. публични вземания.

Отказът на публичния изпълнител е оспорен по реда, указан в чл. 266 ДОПК, пред директора на ТД на НАП – С., който с процесното Решение № ПИ-49/04.02.2020 г. е оставил без уважение жалбата. С административната преписка са представени още: цитираното Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552/16.12.2019 г.; съобщение за доброволно изпълнение, на основание чл. 221 ДОПК, върху което е написано саморъчно и е подписано от З. К. да е получено от нея на 22.01.2020 г.; справки за общите задължения на жалбоподателя (л.л. 40, 41); запорно съобщение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществото на спора.

Разпореждане, изх. № С200022-137-0000462/22.01.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. обективира действие на същия орган, което подлежи на оспорване по реда на Глава двадесет и седма ДОПК. Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в съответствие с чл. 268, ал. 1 ДОПК. Спорът, предвид възраженията на оспорващия неправилно е дефиниран с жалбата като спор за това: дали издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552/16.12.2019 г. представлява действие по изпълнението, респ. – прекъсва ли давността. Според настоящия съдебен състав спорът е, дали постановлението, преди да бъде надлежно връчено представлява юридически факт, по смисъла на чл. 172, ал. 2, т. 5 ДОПК, годен да спре давността по чл. 171, ал. 1 от същия кодекс; самото образуване на изпълнително дело и поканата за доброволно изпълнение, представляват ли действия, пораждащи прекъсване на давността.

Процесният случай, както стана ясно касае публично държавно вземане, установено в тежест на З. К. по основание и размер, което тя не оспорва. Принудителното изпълнение върху такива вземания може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 2 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на вземането, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал. 1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Разпоредбата на [чл. 221, ал. 1](#) ДОПК задължава публичният изпълнител, преди да предприеме реални действия за принудително изпълнение, да изпрати до длъжника съобщение за доброволно изпълнение, със съдържанието по ал. 2, вкл. предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК представляват действия на

публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV „Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Налагането на обезпечителни мерки (в случая - Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552/16.12.2019 г.) е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото, както вече се каза, след поканата за доброволно изпълнение е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприето последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, за което ще стане дума по – долу.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: А/ спира да тече (ал. 1): 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки (в случая - Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552/16.12.2019 г.); 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; Б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172. В процесния случай задължението по декларация е следвало да бъде платено в срок до 30.04.2014 г., но това не било сторено. Процесното изпълнително дело е образувано през 2019 г. и видно от доказателствата в административната преписка, публичният изпълнител е предприел последващи действия към края на 2019 г. – съобщение от 16.12.2019 г. до Централния регистър на особените залози; запорно съобщение от 16.12.2019 г.; Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552/16.12.2019 г.; съобщение за доброволно изпълнение, от 25.02.2020 г.

Както правилно е приел ответникът (потвърдено по същество и от страна на жалбоподателя), по отношение на задълженията по подадена декларация за 2013 г., по ЗДДФЛ срокът за плащане към Бюджета е започнал да тече от 01.01.2015 г. и съответно 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК би изтекъл съответно

на 01.01.2020 г., в случай, че междувременно не настъпят обстоятелства, по смисъла на чл. 172, ал. 1 и/или ал. 2 ДОПК. Следва да бъде прието, че с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552/16.12.2019 г. давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК, по отношение установеното с декларацията по ЗДДФЛ публично задължение за 2013 г. е спряла да тече, считано, именно от 16.12.2019 г. При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното връчване на постановлението. Връчването е от значение само относно възможността длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК). Оспорването е по реда на чл. 197 и според ал. 6 „изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му“. С други думи, издавайки на 16.12.2019 г. Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0119552 публичният изпълнител по изп. дело № изп. дело №[ЕИК]/2019 г. е извършил процесуално действие, с което, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 с.к. Възраженията на жалбоподателя за противното не може да бъдат споделени. Несполучливо е позоваването на мотивите по т. 10 и т. 14 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, по тълк. дело № 2/2013 г., тъй като това решение касае въпроси, съвсем различни от тези по настоящото дело.

Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Подателят ѝ дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, предвид материалния интерес на оспорващия (1 714 лева), определя в размер на 242 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14 -^{ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от З. В. К., против Решение № ПИ-49/04.02.2020 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане, изх. № С200022-137-0000462/22.01.2020 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА З. В. К. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 242 лв. (двеста и четиридесет и два лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: